

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 158.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939420720.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Fra den Dag blev jeg overgivet til Gouvernantens Varetægt, og saaledes berøvet min sidste Rest af Frihed. Men hvor ubehageligt dette end i mange Henseender var mig, betragtede jeg det dog inden kort Tid som en Lykke, thi nu kom jeg til at leve sammen med min Søster, der allerede i et Par Aar havde været overladt til Gouvernantens Veiledning. Jeg trængte til en ganske anden Kjærlighed end min Moders, der vel glædede men ikke tilfredsstillende mig, og den fandt jeg hos Clara, der elskede mig med al sit rige Hjertes Varme. Jeg paa min Side glædede mig som en Moder over hendes Fortrin, og saae op til hende som et Barn - anderledes veed jeg ikke at udtrykke den Blanding af Ømhed og Beundring, hvoraf min Følelse bestod. Men uagtet vor gjensidige Kjærlighed, var der ingen gjensidig Fortrolighed imellem os; hun betroede mig alt - sine Triumpher og Eventyr - de begyndte tidligt - sine Luftkasteller og Drømme - og jeg, den yngre Søster, lyttede dertil med et Barns 159 naive Opmærksomhed, og en Voxens Omhu for hendes Lykke. Men mine Drømme betroede jeg hende ikke - jeg rugede helst i Ensomhed over det dunkle Tankeliv i min Sjæl. Kun af og til undslap mig ved Leilighed et Spørgsmaal, som røbede den hemmelige, halvbevidste Strid imellem det Liv, der rørte sig i mig, og det, der bevægede sig om mig. Engang i Religionstimen, da Gouvernanten med stor Salvelse talte om Guds Godhed og Retfærdighed, sagde jeg: »Forlanger Gud da ikke, at de Rige skulle dele deres Eiendom med de Fattige?« »Nei Frøken Tyra! den gode Gud har selv i sin Viisdom indrettet det saaledes, at der er Forskjel paa de Vilkaar, hvorunder Menneskene leve, og ethvert Forsøg paa at ophæve denne Forskjel, strider imod hans Hensigt, og mislykkes følgelig.« »Hvoraf veed man da, at Gud er god, siden han har indrettet det saa slet for de Fattige?« udbrød jeg lidenskabeligt. »Saaledes maa De ikke tale! Jeg har jo saa tidt sagt Dem, at alt, hvad den kjære Gud gjør, er velgjort!« Denne Forsikkring, som jeg visselig tidt havde hørt, var kun slet skikket til at berolige mit heftige og varme Hjertes Tvivl. Det brændte af Længsel efter at prøve sin Kjærligheds og Overbeviisnings Kraft i Kamp mod denne Gud, hvis det var sandt, at han virkelig havde givet saa uretfærdige Love! Hvor skulde jeg finde ham, for af ham selv at erfare, om man gjorde ham Uret, eller om han virkelig tillod at man gjorde Uret i hans Navn. Var der isaafald ikke en *anden* Gud, hvis Lov var Frihed og Kjærlighed, lige Vilkaar for alle hans Børn, lige Delagtighed i Livets Kamp og Møie lige Andeel i Seirens Ære og Lyksalighed. Jeg begyndte med at fatte Mistro til Verdens Gud og endte med at betragte ham som min Fjende. Men dette var kun Drømme! mit Hjerte gik over Granhækken til mine gamle Venner - mens Kammerjomfruen pyntede mig i Flor og Silke! Min Indbildningskraft førte Krig med Verdens Ære, Glæde og Retfærdighed - men i Virkeligheden bandt Forholdene mig til Verden, og Clara gjorde mig den kjær. En fælleds Kjærlighed er et stærkt Baand! saalænge *hun* var Verdens Afgud, havde den Deel i mit Hjerte, og jeg figurerede, om ikke med Ynde, saa dog med en vis Lethed og Sikkerhed som en halvvoxen Pige i mine Forældres Selskaber, uden at den Sammensværgelse, jeg havde stiftet i mit Hjerte røbede sig anderledes end ved en Ironie, der som Lynglimt gjenembrød den ligegyldige Høflighed, der var bleven 160 mig til Vane. Man viste min Faders Navn og min Moders Skjønhed den Opmærksomhed at finde dette Væsen interessant og Moder sagde tidt med en triumpherende Mine til sin Gemal: »Nu kan du da see at Tyra voxer sig smuk! og ved Hiælp af sin udmærkede Forstand vil hun med Lethed tilegne sig den Fiinhed i Smagen og Ligevægt i Væsenet, som hun endnu mangler.« Jeg optog denne tvetydige Roes med en Blanding af Hede og Kulde, idet jeg af Hjertet ønskede at kunne anvende min Forstand til at afsløre denne »Fiinhed« og rokke denne »Ligevægt,« hvorunder saamegen Tomhed og Usandhed i denne Verden er grundet. Men der er en lang Vei fra Drøm til Virkelighed! Der skulde en stor og gennemgribende Ulykke, som for bestandigt gav mit Liv og min Personlighed et bestemt Præg, til at overvinde Vanens og Forholdenes Magt, hvorved jeg var knyttet til mine Omgivelser.